

Дж. Д. Селинджър

Устата ми хубава, очите ми
зелени

Когато телефонът иззвъня, прошареният мъж попита доста галантно младата жена дали би предпочела той да не вдига слушалката. Тя го чу, като че ли някъде отдалеч, и обърна лице към него, затворила едното си око – това към светлината – и отворила неестествено широко другото, което беше толкова синьо, че изглеждаше едва ли не виолетово. Прошареният мъж ѝ каза да се отместе по-бързо и тя се надигна на десния си лакът точно толкова бързо, колкото да не излезе, че нехае. После отметна с лявата ръка косите от челото си и каза:

– Боже мой, не зная. Впрочем ти как мислиш?

Прошареният мъж отвърна, че за него няма бог знае какво значение дали ще се обади, или не, пъкна лявата си ръка под мишницата на младата жена, над лакътя, на който се беше подпрял, и запровира пръстите си нагоре, проправяйки си път между топлата кожа на ръката и гърдите ѝ. С другата ръка посегна към телефона. Но, за да го достигне, трябваше да се надигне малко, при което той закачи с тила си абажура. В този миг светлината, макар и доста силна, беше особено благоприятна за прошарената му, почти побеляла коса. При все че беше разрошена, личеше, че е подстригана скоро или по-право, че е редовно поддържана. Вратът и сколуфите бяха взети по обикновеному – ниско, но отстрани и отгоре косата бе оставена въздълга и това ѝ придаваше малко „по-специален вид“.

– Ало! – отекна гласът му в слушалката.

Младата жена го наблюдаваше, подпряна все тъй на лакътя си. Очите ѝ, по-скоро само широко отворени, отколкото зорки или любопитни, отражаваха предимно собствената си големина и цвят.

От другия край на жицата долетя мъжки глас – безжизнен като камък и все пак някак грубо, неприятно припрян:

– Лий? Събудих ли те?

Прошареният мъж погледна за миг наляво към жената.

– Кой е там? – попита той. – Артър, ти ли си?

– Да. Събудих ли те?

– Не, не. В леглото съм, но чета. Да не се е случило нещо?

– Ама наистина ли не те събудих? Кажеш честно.

– Не, не... съвсем не – отвърна прошареният мъж. – Да ти кажа право, аз спя по някакви си четири часа на...

– Знаеш ли защо ти се обаждам, Лий? Абе ти не забеляза ли случайно кога си тръгнала Джоуни? Да си е тръгнала случайно със съпрузите Еленбоген?

Прошареният пак погледна наляво, но този път високо, не към

младата жена, която сега го наблюдаваше като някакъв, млад, синеок ирландски полицаи.

– Нищо не мога да ти кажа, Артър – каза той, вперил поглед нагоре към другия, тънещ в полумрак край на стаята. – Тя не си ли тръгна с тебе?

– Не, боже мой, не. Значи, ти изобщо не си я видял да си тръгва?

– Ами... не, често казано, не съм, Артър – отвърна прошареният. – Всъщност да ти кажа право, нищо не видях цялата вечер – ни Джоуни, ни дявол. Още от вратата оня досадник – французин ли е, виенчанин ли е, дявол го знае – се лепна за мен и изкарахме цяло заседание. Тия кучета, чужденците, гледат с четири очи, ако може да изкопчат някой безплатен юридически съвет. Но защо питаш? Какво има?

– Господи, знам ли? Нищо не знам. Нали я знаеш каква е, като се зареди и я прихванат. Просто не знам. Може само да е...

– Звъня ли у Еленбоген? – попита прошареният.

– Да. Още не са се прибрали. Ох, не знам. Боже мой, та аз дори не съм сигурен, че си е тръгнала с тях. Знам само едно. Само едно, дявол да го вземе! Край вече – омръзна ми да си блъскам главата! Истина ти казвам! Този път ти говоря сериозно. Омръзна ми! Цели пет години! Исусе Христе!

– Хайде стига, успокой се малко, Артър – каза прошареният мъж. – Нали ги знаеш какви са Еленбоген – сигурно са се метнали заедно с нея на някое такси и са отишли да прекарат няколко часа в Гринидж Вилдж. Сигурно ще ти цъфнат и тримата след...

– Имам чувството, че се натиска някъде с някое копеле. Просто имам такова чувство. Нали си я знам – зареди ли се, винаги ще свие някой копелдак в кухнята. Край вече! Този път говоря сериозно, кълна ти се! Цели пет идиотски...

– Откъде се обаждаш, Артър? – попита прошареният. – От дома ли?

– Да, от дома. Дом, сладък дом... Господи!

– Е, помъчи се все пак малко да се... Слушай... ти да не си пиян бе или какво?

– Не знам. Откъде да знам, дявол да го вземе!

– Добре, послушай ме сега. Успокой се. Просто се успокой. Боже мой, нали ги знаеш какви са Еленбоген? Сигурно са изпуснали последния влак. И сигурно всяка минута ще ти цъфнат и тримата с повишено, кабаретно...

– Еленбоген са се прибрали вече.

– Откъде знаеш?

– От жената, дето им гледа детето. Ние си водим с нея разни хитри разговори. Страшно сме близки. Просто сме като две...

– Е добре де, тогава какво? Я се стегни малко и се успокой – каза прошареният. – Сигурно тримата ще ти се изгърсят всеки миг. Послушай ме. Нали я знаеш Лиона. Дявол знае на какво се дължи това, но всички стават ужасно весели, като дойдат в Ню Йорк. Нали знаеш?

– Да, знам. Знам и все пак не знам.

– Много добре знаеш ти. Я прояви малко въображение. Ония двамата сигурно просто насила са отмъкнали Джоуни.

– Слушай. Никой не е нужно да отмъква Джоуни, където и да било. Не ми ги пробутвай тия за отмъкване и разни такива.

– Никой нищо не ти пробутва, Артър – отговори спокойно прошареният.

– Знам де, знам. Извинявай. Господи, започвам да се побърквам. Наистина ли не те събудих, кажи честно.

– Ако ме беше събудил, щях да ти го кажа, Артър – отвърна прошареният. Замислен за нещо, той измъкна ръката си изпод мишницата на младата жена. – Виж какво, Артър, да ти дам ли един съвет? – попита той и прихвана телефонния шнур точно под слушалката. – Сериозно те питам. Нужен ли ти е съвет?

– Да. Не, не знам. Господи, не те оставям да заспиш. Защо ли не взема да си прережа...

– Изслушай ме за минутка – каза прошареният мъж. – Преди всичко – говоря ти сериозно този път – легни си и се успокой. Удари му дори нещо силно, преди да се пъкнеш в...

– Нещо силно ли? Какъв шегобиец. Та аз изсмуках цяла голяма бутилка през последните два часа. Така съм се гипсирал, че едва...

– Е добре, добре. Лягай си тогава – каза прошареният. – И се успокой, чуваш ли? Има ли смисъл да седиш и да се навиваш само?

– Да, разбирам. Да ти кажа, хич не бих се тревожил, ей богу, но въпросът е, че човек не може да й вярва. Бога ми, не може. Не можеш да я пуснеш спокойно дори на един хвърлей или на... не знам вече на какво. Ох, защо да говорим? Съвсем ще се побъркам вече.

– Хайде, стига. Не мисли сега за това. Не мисли повече. Моля ти се, избий от главата си всички тези глупости. Ако искаш да знаеш, ти правиш – казвам ти го съвсем честно, – ти правиш от бълхата...

– Знаеш ли какво правя? Знаеш ли всъщност какво правя? Срам ме е да ти го кажа, но знаеш ли ти какво правя аз всяка вечер? Като се прибера у дома. Да ти кажа ли?

– Слушай, Артър, това няма...

– Чакай малко да ти кажа, дявол да го вземе. Просто едва се съдържам да не започна да отварям всички врати и долапи в апартамента – кълна ти се. Всяка вечер, като се прибера, очаквам да намеря цял куп копелдаци, изпокрити из къщата. Момчета от асансьора, куриери, полицайчета...

– Хайде, хайде. Нека се опитаме да погледнем по-спокойно на нещата, Артър – каза прошареният. Той хвърли поглед надясно, към пепелника, на който бе закрепена цигара, запалена преди доста време. Но тя явно беше угаснала и той не я взе. – Преди всичко, казвал съм ти неведнъж и дважд, че това е най-голямата ти грешка. Ама знаеш ли какво правиш ти? Да ти кажа ли какво правиш? Ти просто сам си търсиш – запомни това! – сам си търсиш да се тормозиш. Ами че ти просто насърчаваш Джоуни... – Той не довърши това изречение. – Слушай, ти си страшен късметлия – тя е чудно момиче. Честна дума! А ти не искаш да признаеш нито добрия ѝ вкус, нито това, че има ум в главата си.

– Ум ли? Какъв шегобиец. Та тя няма капка мозък. Животно – това е тя!

Прошареният мъж си пое дълбоко дъх, при което ноздрите му се издуха.

– Всички сме животни – каза той. – В основата си всички сме животни.

– Животни сме я, мръсни животни. Но аз не съм животно. Може да съм глупаво, изпортено копеле на двайсетия век, но животно не съм. Не ми ги пробутвай тия. Аз не съм животно.

– Слушай, Артър, така доникъде няма да...

– Ум! Ако знаеш само колко е смешно това. Тя, кучката, се мисли за интелектуалка! И точно това е най-веселото, това е най-смешното. Чете театралната страница във вестника и гледа телевизия до ослепяване – следователно е интелектуалка! Ти знаеш ли за коя съм женен? Да ти кажа ли за коя съм женен. Аз съм женен за най-великата жива, неизявена още и неоткрита актриса, писателка, психоаналитичка и изобщо за най-големия неоченен гений на Ню Йорк. Това не ти беше известно, нали? Господи, толкова е смешно, че ми иде да си прережа гърлото. Мадам Бовари в Колумбийския свободен университет. Мадам...

– Коя? – попита прошареният с нотка на раздразнение.

– Мадам Бовари следва курс за ценители на телевизията. Ако знаеш само...

– Хайде, хайде. Разбери, че този разговор доникъде няма да ни

изведе – каза прошареният. Той се обърна и направи знак на жената – с два пръста на устата – да му подаде цигара. – Слушай – продължи той в слушалката, – ти уж си интелигентно момче, дявол да го вземе, а пък си толкова нетактичен, че не може да бъде повече. – Той се изпъна, за да може младата жена да се пресегне зад него за цигарите. – Казвам ти го най-искрено. Това проличава и в частния ти живот, и в...

– Ум! Ти ме уби просто. Боже мой! Ти чул ли си я някога да описва някого – искам да кажа, някой мъж? Някой път, когато нямаш друга работа, накарай я, моля ти се, да ти опише някой мъж. Тя описва всеки срещнат мъж като „страшно привлекателен“. Може да е най-старият, най-офращканият, най-омърляният...

– Добре, Артър – каза рязко прошареният. – Така доникъде няма да стигнем. Доникъде, разбери. – Той пое едната от двете цигари, които младата жена беше запалила. – Между другото – каза той, като изпусна дим през носа, – как мина делото ти днес?

– Какво?

– Как мина делото ти днес? – повтори прошареният.

– О, боже мой, и аз не знам. Кофти. Две минути преди да започна педоарията си, Лисбърг, защитникът на тъжителя, вкара оная смахната камериерка с куп чаршафи за доказателство – целите на петна от дървеници.

– Е, и какво стана? Загуби ли? – попита прошареният и дръпна пак от цигарата.

– Знаеш ли кой беше съдията? Баба Виторио. Защо ми има зъб тоя тип, един дявол знае. Още не съм си отворил устата и той се нахвърля върху мене. Какви доводи можеш да извадиш пред такъв? Изключено.

Прошареният мъж се обърна да види какво прави жената. Тя беше взела пепелника и в момента го слагаше между двамата.

– Е, загуби ли или какво? – продължи той по телефона.

– Моля?

– Питам, загуби ли?

– Да. Щях да ти разкажа и без това, но на приема не ми се удаде случай, в тая лудница. Мислиш ли, че Младия ще се вбеси? Не че ми пука, но как мислиш? Дали ще се вбеси?

С лявата си ръка прошареният завъртя цигарата върху ръба на пепелника, за да отърси пепелта.

– Не мисля, че непременно ще се вбеси, Артър. Но и едва ли ще се зарадва много. Знаеш от колко време се занимаваме с тия три идиотски хотела, нали? Още старият Шанли започна цялата...

– Знам, знам. Младия ми е разказвал историята поне петдесет пъти. Това е една от най-хубавите истории, които съм чувал през живота си. Та така, загубих това шибано дело. Но вината не е моя. Първо, тоя малоумник Виторио непрекъснато се заяждаше с мен. После пък оная налудничава камериерка започна да размахва чаршафите с...

– Никой не казва, че ти си виновен, Артър – рече прошареният. – Ти ме попита дали Младия ще се вбеси и аз просто ти дадох един честен...

– Знам, знам, че... Всъщност нищо не знам. Майната му. Във всеки случай може да се върна във войската. Казах ли ти това?

Прошареният се обърна към младата жена, може би за да ѝ покаже търпеливото си, дори стоическо изражение. Но тя не видя изражението му. Тъкмо беше бутнала с крак пепелника и сега събираше на купчинка разпиляната пепел; вдигна очи към него, но късно. Той вече пак се бе навел над слушалката.

– Ме си ми казал, Артър – отвърна той.

– Да, може да се върна. Но още не съм сигурен. Разбира се, не съм заритал чак за войската; ако намеря друг изход, може и да не се върна. Но може да се наложи. Не знам. Там поне човек забравя всичко. Да ми дадат пак касчицата и огромното, масивно бюро, че и мрежата против комари – може пък да не е чак толкова...

– Слушай, момчето ми, знаеш ли какво ми се иска? Да вкарам малко мозък в главата ти – каза прошареният. – Уж си интелигентен мъж, пък говориш като същинско дете. Допускаш разни дреболии да набъбват като снежна топка в главата ти и да те занимават до такава степен, че не си в състояние да мислиш за...

– Трябва да я зарежа. Ясно ли ти е? Трябваше да сложа край лятото, когато топката се беше вече търкулила – това ясно ли ти е? И знаеш ли защо не го направих? Да ти кажа ли защо не го направих?

– Артър, за бога! Така доникъде няма да стигнем.

– Чакай малко. Нека да ти кажа защо! Знаеш ли защо не сложих край? Мога да ти кажа съвсем точно. Защото ми стана жал за нея. Това е простата истина. Стана ми жал за нея.

– Не знам, това е извън моите компетенции – каза прошареният. – Но, струва ми се, има едно нещо, което ти май забравяш; то е, че Джоуни не е малко момиче, а голяма жена. Не знам, но мисля, че...

– Голяма жена ли? Ти да не си луд? Тя е голямо дете, разбери! Слушай, аз взема да се бръсна – слушай само, – аз взема да се бръсна, а тя ще ме завика от майната си, чак от другия край на апартамента. Отивам

аз да видя какво иска – както съм се забърснал, цялото ми лице в пяна – и какво мислиш? Защо ме вика? Вика ме да ме пита дали я мисля за умна. Честна дума! Просто е трогателна, ти казвам. Наблюдавал съм я, когато спи, и знам какво говоря. Повярвай ми.

– Е, това е нещо, което ти знаеш по-добре от... Искам да кажа, това е извън моите компетенции. Въпросът е, че ти не правиш абсолютно нищо, за да...

– Ние просто не сме един за друг. Това е цялата истина. Не сме един за друг и толкоз. Знаеш ли какво ѝ трябва на нея? Трябва ѝ някой огромен, мълчалив копелдак, който от време на време да ѝ удари зверски тупаник, а после да се върне да си дочете вестника. Това ѝ трябва. Много съм мек аз за нея. Разбрах го още щом се оженихме, ако искаш, вярвай. Ти си хитро копеле, още не си се женил, но преди да се ожени, човек понякога има проблясъци и разбира какво ще бъде след женитбата. Но аз не обърнах внимание на моите проблясъци. Мек съм си – там е цялата работа.

– Не че си мек, ти просто не мислиш – каза прошареният и взе нова запалена цигара от жената.

– Напротив, мек съм. Мек съм, ти казвам! Дявол да го вземе, аз най-добре знам мек ли съм или не. Ако не бях такъв мек, мислиш ли, че щях да оставя нещата да стигнат до... Ох, има ли смисъл да говорим? Мек съм си и толкоз... Господи, държа те цяла нощ на телефона! Защо не ми теглиш една и не ми треснеш слушалката? Наистина, я ми тресни слушалката.

– Съвсем нямам намерение да ти тресна слушалката, Артър. Бих искал да ти помогна, стига това да е в границите на човешките възможности – отвърна прошареният. – Всъщност ти си, най-лошият си...

– Тя не ме уважава. Тя дори не ме обича, разбираш ли? Фактически и аз не я обичам вече. Не знам. Хем я обичам, хем не я обичам. Зависи. На приливи и отливи. Ах, господи! Реша ли да тупна с крак, ще се случи да излезем на вечеря навън и да имаме среща някъде. И тя ми идва с тия бели ръкавици или нещо от тоя род. Не знам. Или се сещам как отидохме за първи път в Ню Хейвън. Ние имахме апартамент там, ама адски студен, а тя държи фенерчето, докато аз наместя контакта – нали разбираш. Ох, не знам. Или започвам да си мисля – боже, просто ми е неудобно да говоря за това – започвам да си мисля за онова шибано стихотворение, което ѝ изпратих, когато започнахме да ходим. „Кожата ми розова, устата ми хубава, очите ми зелени.“ Тя няма зелени очи – нейните очи са сини като мидена черупка, дявол да ги вземе, но стиховете все

пак ми, напомняха за нея... Не знам. Има ли смисъл да говорим. Побърквам се вече. Тресни ми слушалката. Истина ти казвам. Защо не ми я треснеш?

Прошареният се покашля и каза:

– Нямам намерение да ти тресна слушалката, Артър. Само едно нещо трябва...

– Веднъж ми купи костюм. С нейни пари. Казвал ли съм ти?

– Не, аз...

– Просто влязла, в „Триплър“ мисля, и го купила. Ей така, сама, без мен. Искам да кажа, че има някои дяволски хубави черти. Най-интересното е, че не ми стоеше зле. Е, панталонът трябваше да се скъси малко и да се отземе на задницата. Та искам да ти кажа, че тя има някои дяволски хубави черти.

Прошареният го слуша още секунда, после се обърна към младата жена. Макар и кратък, погледът, който и хвърли, напълно я осведоми за това, което неочаквано ставаше на другия край на жицата.

– Слушай сега, Артър, няма полза от всичко това. Няма полза наистина. Послушай моя най-искрен съвет: съблечи се и си легни като добро момче. И се успокой. Джоуни сигурно ще си дойде само след две минути. Нима искаш да те свари в такова състояние?

А с нея сигурно ще ти се изтърсят и ония проклетници Еленбоген. Нима искаш да те видят в такова състояние? – Той се вслуша. – Артър, чуваш ли ме?

– Господи, държа те цяла нощ буден. Всичките ми работи...

– Не ме държиш буден цяла нощ – отвърна прошареният. – Не се тревожи за това. Нали ти казах вече, че спя не повече от четири часа на денонощие. Искам да ти помогна, момчето ми, ако това изобщо е възможно. – Той пак се вслуша. – Артър? Там ли си?

– Да, тук съм. Слушай, тъй и тъй те държах буден цяла нощ – може ли да прескоча до теб да пийнем по едно? Бива ли, а?

Прошареният мъж се изопна, сложи свободната си ръка на темето и попита:

– Сега ли?

– Да. Ако, разбира се, нямаш нищо против. Ще постоя само минута. Просто ми се иска да седна някъде и... Не знам. Имаш ли нещо против?

– Не – отвърна прошареният и свали ръка от главата си, – но мисля, че точно сега не бива, Артър. Ти винаги си добре дошъл у дома, но искрено казано, най-добре ще е да се успокоиш и да си стоиш у вас, докато

Джоуни се прибере. Знам, че и ти самият предпочиташ това – да си бъдеш вкъщи, когато тя се прибере. Прав ли съм?

– Да. Не знам. Бога ми, не знам вече.

– Препоръчвам ти го най-искрено – продължи прошареният. – Слушай, я се пхъни още сега в леглото, а по-после, ако ти се доще, звънни ми да си поприказваме пак. И не се тревожи. Това е най-важното. Чуваш ли? Ще ме послушаш ли?

– Да.

Прошареният подържа слушалката на ухото си още миг, после я сложи на вилката.

– Какво искаше? – попита веднага младата жена.

Той взе цигарата си от пепелника, по-право измъкна я от купа изпушени или недопушени цигари. След това дръпна и каза:

– Искаше да дойде тук да пийнем по чашка.

– Господи! А ти какво му каза?

– Ти чу – отвърна прошареният и я погледна. – Нали ме чу? – И той угаси цигарата си.

– Ти беше чудесен. Просто удивителен – каза жената, гледайки го. – Господи, чувствам се като псе.

– Да-а – проточи прошареният, – ужасно положение. Не знам колко чудесен съм бил.

– Беше, беше. Чудесен беше – каза жената. – А аз съм смазана. Съвсем смазана. Погледни ме!

Прошареният я погледна.

– Да, невъзможно положение наистина. Цялата тази история е толкова невероятна, че дори не е...

– Миличък... Извинявай – каза бързо жената и се наведе напред, май си се подпалил. – Тя бърсна с пръсти ръката му. – О, то било само пепел. – И тя пак се облегна назад. – Не, чудесен, беше наистина. Господи, чувствам се като същинско псе!

– Да, ужасно, ужасно положение. Момчето очевидно изпитва...

Внезапно телефонът иззвъня.

– Господи! – възкликна прошареният, но вдигна слушалката преди втория звън.

– Ало! – обади се той.

– Ти ли си, Лий? Беше ли заспал вече?

– Не, не.

– Слушай, помислих си просто, че това ще те интересува: Джоуни току-що се прибра.

– Какво? – попита прошареният и засени очи с лявата си ръка, въпреки че светлината беше зад него.

– Да, току-що се прибра – десетина секунди след като прекратихме разговора. Рекох да ти се обадя, докато тя е в клозета. Милион благодарности, Лий. Най-искрени – нали ме разбираш? Ти още не беше заспал, нали?

– Не, не. Тъкмо щях... Не, не бях – отвърна прошареният, държейки все още ръка над очите. Той се покашля.

– Знаеш ли как е станало? Лиона, изглежда, са я хванали бясовете и е направила някоя шибана сцена с рев и Боб е поканил Джоуни да отиде с тях някъде на чашка, че да загладят работата. Не знам. Ти знаеш. Много заплетена история. Във всеки случай тя вече си е у дома. Каква гоненица! Ей богу, мисля, че всичкото идва от тоя идиотски Ню Йорк. Знаеш ли, мисля си, ако всичко се оправи, да вземем да си купим една къщичка в Кънектикът например. Не много забутана някъде, но все пак по-настрана, че да можем да водим нормален живот. Тя е луда за растения и разни такива. Сигурно ще се побърка, ако си има собствена градинка. Мисля си, кои са нашите познати в Ню Йорк освен тебе. Куп психопати. Че това рано или късно може да разклати и най-нормалния човек. Разбираш какво искам да кажа, нали?

Прошареният не отговори. Беше затворил очи под ръката.

– Във всеки случай ще говоря с нея по този въпрос още тази вечер. Или може би утре. Сега ми се вижда малко неразположена. Да ти кажа, по начало тя е страшно добро момиче и ако има възможност да си пооправим отношенията, ще бъде глупаво да не опитаме. Смятам също да оправя и онази мръсна каша с дървениците. Мисля си и се чудя, ама нека попитам и теб: смяташ ли, че ако отида да поговоря лично с Младия, бих могъл...

– Артър, ако нямаш нищо против...

– Ама ти недей мисли, че ти се обадох повторно, защото се тревожа за моята шибана служба. Съвсем не. Право да ти кажа, хич не ми пука. Мислех си само, че ако мога да се оправя с Младия, без да си блъскам много-много главата, ще бъде страшно глупашко да...

– Слушай, Артър – прекъсна го прошареният и свали ръка от очите си, – изведнъж ме удари адско главоболие. Не знам откъде се взе, проклетото. Имаш ли нещо против да прекратим този разговор? Утре сутрин ще си поговорим пак, съгласен ли си? – Той поддържа така слушалката още миг, после затвори телефона.

Веднага след това младата жена му заговори пак, но той не й

отвърна. Взе запалената цигара от пепелника – цигарата на жената – и понечи да я сложи в устата си, но тя се изплъзна от пръстите му. Жената се опита да му помогне да я вземе, преди да се е запалило нещо, но той ѝ каза да седи мирно, за бога, и тя си отдръпна ръката.

КРАЙ

© 1951 Дж. Д. Селинджър
© 1985 Тодор Вълчев, превод от английски

J. D. Salinger
Pretty Mouth and Green my Eyes, 1951

Сканиране, разпознаване и редакция: Уфтак Музгашки, 2008

Издание:

Джеръм Селинджър. Девет разказа. Семейство Глас
Издавателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1985
Американска, I издание

Съставител и предговор: Клео Протохристова
Редактори Недялка Христова, Иванка Савова
Рецензент Клео Протохристова
Художник Илия Гошев
Художник-редактор Веселин Христов
Технически редактор Виолина Хаджидемирева
Коректори Жанета Желязкова, Стоянка Кръстева, Донка Симеонова
ЕКП 07,05366725111/5637–282–85. Издавателски № 2381. Формат 84×108/32
Печатни коли 28,50. Издавателски коли 23,94. Условно издавателски коли 24,62
Дадена за набор на 27. V. 1985 г. Излязла от печат на 15. XI. 1985 г.
Печатница „Димитър Благоев“, Пловдив
Цена: с твърда подвързия 3,41 лв, с мека подвързия 2,79 лв.

Nine Stories
Boston: Little, Brown, 1953, 302 pages
Franny and Zooey
Boston: Little, Brown, 1961, 201 pages
Raise High the Roof Beam, Carpenters and Seymour: An Introduction
Boston: Little, Brown, 1963, 248 pages

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9015>]